

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XIV. ročník
číslo 6/2016

Aby rástla láska, musíme si dať
srdce ožiariť Kristovým svetlom.

Jozef Tomko

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Eucharistia - dar
Ježišovho srdca
strana 3

Zamyslenie

Najsvätejšie Srdce
Ježišovo
strana 4-5

Týka sa nás

Cirkevná základná
škola Jána Krstiteľa
strana 6

Zo života svätých

Relikvie sv. Klementa
Ochridského v našej
farnosti
strana 7-8

Zaujalo nás

Nežime v klamstve,
ale vo svetle pravdy
strana 9

Boli sme pri tom

Púť do Krakova
strana 10-11

Zamyslenie

Oddychovať?
Až v nebi?
strana 14

Farská kronika

od 20.4. do 24.5.2016

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Silvia Lakatošová
Adam Šaray
Jasmina Jolana Gergelová
Tatiana Šarayová
Hana Gígelová
Emma Tomová
Emil Bajla
Dávid Smolinský
Juraj Baláž
Daniela Šnircová

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Milan Janek, 68 r.
Jaroslav Jančich, 27 r.
Juraj Gašparovič, 50 r.
Mária Sýkorová, 51 r.
Jozef Tomka, 83 r.
Martin Juršták, 67 r.
Adam Rihár, 64 r.
Peter Klimant, 38 r.

Oznam

Mladí našej farnosti pozývajú všetky deti vo veku od 7 do 13 rokov na detský pobytový tábor Zlatá horúčka v Kremnici - rekreačné zariadenie Toliar. Tábor sa uskutoční v dňoch 8.-13. augusta 2016. Čaká na vás návšteva Kremnickej mincovne, Štôlne Andrej, Mestského hradu, výlety do prírody a ešte oveľa viac. Cena je 80,- EUR. Kontakt: Lukáš Vaňo, tel.: 0902/426526, mail: vano.lukas1@gmail.com. Možnosť prihlásiť dieťa je do konca júna. Prihlášky nájdete v sakristii.

Mladí Farnosti Partizánske-mesto
pozývajú na

**DETSKÝ
POBYTOVÝ
TÁBOR**

Zlatá Horúčka

KDE?
Kremnica -
Rekreačné
zariadenie TOLIAR

KEDY?
8. - 13. 8. 2016

KTO?
deti od 7 do 13
rokov

ČO NÁS ČAKÁ?
- Kremnicia
mincovňa
- Štôlna Andrej
- Mestský hrad
- výlety do prírody
- a ešte oveľa viac.

CENA
80 €

KONTAKTNÁ OSOBA
Lukáš Vaňo
0902 426 526
vano.lukas1@gmail.com

Môžeme prihlásiť dieťa len
do konca júna!

Príhlášky nájdete v sakristii

Liturgický kalendár

3.6. - Najsvätejšieho Srdca Ježišovho
5.6. - 10. nedeľa v cezročnom období
12.6. - 11. nedeľa v cezročnom období
19.6. - 12. nedeľa v cezročnom období
26.6. - 13. nedeľa v cezročnom období
29.6. - sv. Petra a Pavla, apoštolov

Eucharistia - dar Ježišovho srdca

Drahí čitatelia!

Nedávno som čítal správu, že v Poľsku bol uznaný eucharistický zázrak, ktorý sa stal pred dvoma rokmi v Legnickej diecéze. Hostiu, ktorá padla na zem, kňaz dal do nádobky s vodou. Neskôr sa v hostii objavili červené škvrny. Skúmaním sa zistilo, že je to časť srdcového svalu. Podobný prípad sa stal v Buenos Aires v roku 1996. Hostia sa premenila na časť živého srdca. Tento prípad vyšetroval kardinál Jorge Bergoglio, terajší Sv. Otec František. Je zaujímavé sledovať, že vo viacerých zdokumentovaných eucharistických zázrakoch sa hostia premení na časť srdca. Rozjímať nad tajomstvom Eucharistie potom môžeme ako o dare Ježišovho srdca pre nás. Aj liturgia umocňuje túto spojitosť, keďže slávnosť Božského srdca je v závere oktávy slávnosti Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi. Kristovo Srdce bolo pre nás otvorené

ranou vojaka, aby sme spoznali, čo znamená -„miloval svojich a miloval ich až do krajnosti“. Ježiš to až do krajnosti uskutočnil na kríži. Vojak, ktorý prebodol Ježiša, prichádza k viere: „Toto bol naozaj Boží syn.“ Ježiš sa nedáva len symbolicky, on nám skutočne dáva svoje srdce. Dokážem tento jeho dar dostatočne oceniť a odpovedať naň? Neberiem ho až príliš samozrejme? Keby sme tak do hĺbky poznali lásku, ktorú Kristus vkladá do tajomstva Eucharistie - lásku, ktorú prirovnáva k horiacej peci... Keby sme tak dokázali

zachytiť aspoň jeden jej plamienok!

Keď ľudia skoro ani neprijímajú Eucharistiu z dôvodu šíriacich sa bludov v 17. Storočí, zjavuje svoje Srdce a túžbu zjednotiť sa s ľuďmi v Eucharistii. Chce obnoviť tento vzťah Boha a človeka. Dáva prisľúbenia, aby človeka pohol k dôvere a odpovedi, aby každý skúsil a presvedčil sa „aký dobrý je Pán.“ Kristovo Srdce túži pritiahnúť všetkých - bez rozdielu. Úcta k Ježišovmu Srdcu nepatrí do minulosti, ale dnes je

aktuálna možno viac ako v minulosti, lebo srdce dnešného človeka stráca citlivosť pre dobro, citlivosť pre krásu - dokonca aj citlivosť na hriech. Poprosme Ježiša, aby sa nám dal viac spoznať práve cez úctu k jeho Srdcu. Budme si istí, že sme v Ježišovom Srdci, že sa stará o našu spásu. To, čo od nás očakáva, je naša rozhodná odpoveď - „Chcem!“

Ježišu tichý a pokorný srdcom, pretvor naše srdce podľa svojho srdca!

Jozef Mikula, kaplán

Najsvätejšie Srdce Ježišovo

Náš farský kostol je zasvätený Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Aká má byť naša úcta k Ježišovmu Srdcu?

Ján Pavol II. povedal: „Človek roku dvetisíc potrebuje srdce Krista.“

„Slávnosť Božského Srdca Ježišovho – z tohto liturgického sviatku vyžaruje osobitná duchovná intonácia pre celý mesiac jún. V Kristovom Srdci Božia láska ide v ústrety celému ľudstvu. Je to posolstvo v našich dňoch mimoriadne aktuálne. Aby sme poznali Boha, treba poznať Ježiša a žiť v zosúladení s jeho Srdcom, milovať ako on Boha i blížneho.“ Úcta k Ježišovmu Srdcu vyplýva z úcty k trpiacemu Ježišovi na kríži a z úcty k Eucharistii, v ktorej Pán sprítomňuje svoju obeť a zároveň je v nej prítomný aj s oslávenými ranami svojho umučenia. Základy tejto úcty korenia vo Svätom písme: „Jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda.“ (Jn 9,34) Veriaci si od počiatku uctievali Kristovu ľudskú prirodzenosť a najmä jeho rany, znaky utrpenia za našu spásu. Už svätý Augustín (+ 430) volá: „Longín otvoril kopijou Kristov bok a ja som tam našiel bezpečný odpočinok.“

Osobitná úcta k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu sa začala javiť v predgotickom období, v 12. storočí. Mnohí svätí: Svätý Anzelm (+ 1180), svätý Bernard (+ 1154) hovoria o Spasiteľovom Srdci už častejšie a slávnostnejšie. Osobitne si uctievala Ježišovo Srdce svätá Luitgarda (+ 1246), svätá Mechtilda Magdeburská mala roku 1250 prvé videnie modlitieb Najsvätejšieho Srdca. O Ježišovom Srdci napísala obdivuhodné veci svätá Gertrúda (+ 1302). Kult Najsvätejšieho Srdca Ježišovho pripravovali takí duchovní velikáni, ako je svätý Bonaventúra (+ 1274), svätý Albert Veľký (+ 1280), blahoslavený Henrich Suso

(+ 1366), svätá Katarína Sienská (+ 1380), svätý Peter Kanízus (+ 1597) a svätý František Saleský (+ 1622).

No najväčším apoštolom kultu Najsvätejšieho Srdca bol Ján Eudes (+ 1680). Tento svätec zostavil prvé oficium na úctu k Srdcu Ježišovmu. Pápež Pius X. ho nazval „pôvodca, učiteľ a apoštol liturgickej úcty k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.“ **Druhou osobnosťou a najväčšou, ktorú použila Božia prozreteľnosť na rozšírenie úcty k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, bola svätá Margita Mária Alacoque (+ 1690).** Táto panna z rehole Navštívenia mala v rokoch 1673-1675 osobitné zjavenie Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Jej duchovný vodca svätý Klaudius de la Colombière sa všemožne usiloval o rozšírenie úcty k najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu napriek všetkým prekážkam, ktoré sa v tom storočí vyskytovali. **Sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho pre celú Cirkev ustanovil pápež Pius IX. 23. augusta 1856. Pápež Lev XIII. povýšil tento sviatok a zároveň schválil litánie k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.** Pius XI. dal tomuto sviatku nové oficium a novú omšu. V týchto textoch vystupujú do popredia myšlienky a uzmierenia za urážky proti láske. Na adoráciu sa predkladá fyzické Srdce Ježišovo: „Podme, klaňajme sa Ježišovmu srdcu zranenému láskou k nám.“ Veď fyzické Ježišovo Srdce vlastní jedna osoba, ktorá je zároveň Bohom i človekom. Úcta k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu mala veľa nepriateľov. Veľkým neprajníkom tejto úcty bol aj cisár Jozef II., ktorý zakázal pobožnosti Božského Srdca. Lev XIII. encyklikou *Properante ad exitum saeculi* zasvätil celý svet Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Pápež sv. Pius X. nariadil, aby na sviatok Najsv. Srdca bola vystavená Oltárna sviatosť a

vykonalo sa zasvätenie k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Pápež Pius XI. nariadil verejné odprosienie na sviatok Najsv. Srdca a zasvätenie sa Najsvätejšiemu Srdcu na sviatok Krista Kráľa.

Základom úcty k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu je Božia láska voči nám. Predmetom úcty je fyzické Srdce Ježišovo spolu s jeho dušou obdarenou darmi prirodzenými i nadprirodzenými a spojené s osobou Božieho Slova.

„Vyzývam Vás, drahí bratia a sestry, hľadieť s dôverou na Božské Srdce Ježišovo a často opakovať najmä v tomto mesiaci júni: Najsvätejšie Srdce Ježišovo, v teba dôverujem.“ (Ján Pavol II.)

zdroj: www.upac.sk

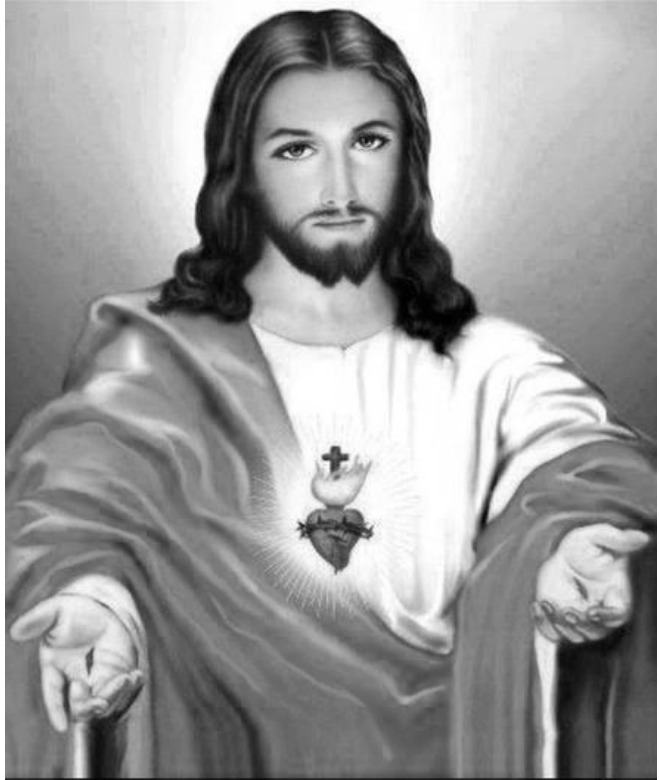
Zasvätenie rodín Božskému Srdcu Ježišovmu

Najsvätejšie Srdce Ježišovo, Ty si prejavilo cez Margitu Máriu Alacoque, že chceš mať miesto vo všetkých kresťanských rodinách. Uvedomujúc si Tvoje pranie, chcem Ti dnes verejne zasvätiť a obetovať našu rodinu. Chceme žiť podľa Tvojho príkladu, aby v našej rodine prekvitali čnosti, za ktoré si Ty, najmilší Spasiteľ, prisľúbil pokoj už tu na zemi. Budeme sa chrániť všetkého, čo Ty odmietaš a odsudzuješ ako zlo. Vládni nad naším rozumom jednoduchosťou viery. Kraľuj v našich srdciach, ktoré horia láskou k Tebe a my budeme i naďalej roznečovať oheň tejto lásky predovšetkým častým svätým prijímaním.

Božské Srdce Ježišovo, buď vždy medzi nami kdekoľvek a kedykoľvek sa stretneme. Žehnaj všetky naše práce a námahy. Rozptyľuj naše starosti, posväcuj naše radosti a uľav nám v našich trápeniach.

Keby Ťa niekto z našej rodiny urazil hriechom, prosím Ťa, Božské Srdce, nedaj mu zabudnúť, že si plné dobroty, lásky a milosrdenstva k hriešnikom.

A keď nadíde hodina rozlúčky a tieň

smrti pohrúži našu rodinu do smútku, posilňuj nás, aby sme všetci s vierou prijímali Tvoje večné rozhodnutia. Nech nás uteší myšlienka, že príde deň, keď sa celá rodina znovu stretne v Tvojej sláve, kde Ťa chceme naveky oslavovať za Tvoje dobrodenia. Amen.

zdroj: modlitba.sk

Cirkevná základná škola Jána Krstiteľa

Ako vychovávať k hodnotám 2. časť - Citlivé obdobia pre rozvoj cnosti

„Vychovávať znamená pomáhať druhému rásť v cnosti.“ Aristoteles

Každé dieťa vo svojom živote prechádza tzv. citlivými obdobiami, počas ktorých je obzvlášť vnímavé na rozvoj niektorých činností. Poznanie týchto fáz pomáha rodičom aj učiteľom lepšie a účinnejšie vychovávať deti.

Ako a kedy vychovávať deti k cnostiam?

Cnosť je vypestovaný návyk k dobrému správaniu. Je preto na nás, aby sme deti viedli k správny návykom. Treba sa pri tom vyzbrojiť veľkou trpezlivosťou a odhodlaním, lebo návyky sa najlepšie získavajú prostredníctvom usilovného opakovania dobrovoľných skutkov. A toto je veľmi dôležité - dobrovoľných! To znamená nie nasilu, autoritatívne, či pomocou odmiern a trestov. Nevyhnutnosťou je s deťmi jasne komunikovať a dosiahnuť, aby robili veci preto, lebo chcú a je to dobré pre nich aj ostatných.

Jednou z najdôležitejších cností, ku ktorej by sme mali dieťa viesť, je PORIADOK. Poriadok je často považovaný za druhoradú cnosť, lenže o túto cnosť sa opierajú všetky ostatné. Vďaka poriadku máme viac času, sme efektívnejší a produktívnejší. Poriadok nám zaisťuje pokoj, dôveru a istotu. Citlivé obdobie vlastného poriadku sa odohráva už medzi prvým a tretím rokom života dieťaťa. Už dvojročné dieťa má vďaka vrozenému inštinktu jasno v tom, že každá vec by mala mať svoje miesto. Spravidla to isté miesto. A tu nastupuje naša úloha. V tomto období proces učenia sa tejto cnosti prebieha s ľahkosťou. Ak k tomu deti dôsledne vedieme, s ľahkosťou dokážu napodobniť poriadok. Rovnako tak neporiadok. Pre deti sú poriadok a neporiadok dobrý alebo zlý návyk. Ak sa podporuje, tak sa premení buď na hlboko zakorenenu cnosť alebo na zlovyk. Poriadok by sa mal preniesť na celý rytmus života dieťaťa - poriadok v čase jedenia, spánku, hier, poriadok v osobnej hygiene, poriadok vo svojich veciach, atď. Aby sa dieťa cítilo bezpečne, tak vo svojom živote jednoznačne potrebuje poriadok a stabilitu.

Citlivé obdobie pre ďalšiu významnú cnosť - ÚPRIMNOSŤ, nastáva v intenzívnej forme medzi

tretím a šiestym rokom. Deti často používajú klamstvo na svoju obranu. No je to veľmi nebezpečné. Ak ho u detí spozorujeme, malo by sa rázne zastaviť, pretože inak sa ľahko premení na zvyk. V tomto období je tiež dobré upevňovať v deťoch aj nasledujúcu cnosť - POSLUŠNOSŤ.

Medzi štvrtým a siedmym rokom života je dobré utvrdzovať v deťoch PRACOVITOSŤ a to formou hry. Dieťa, ktoré sa naučilo dobre hrať, má základy na to, aby sa naučilo aj študovať a pracovať.

Citlivé obdobie pre VEĽKORYSOSŤ nastáva medzi siedmym až jedenástym rokom. Veľkorysosť je cnosť, ktorá najviac približuje ľudí k šťastiu. Skutkami veľkorysosti sú napríklad schopnosť vedieť počúvať iných, vedieť sa odvdáčať, odpustiť, či pomôcť. Siedmy až jedenásty rok dieťaťa je tiež najlepší vek na vštepenie ZODPOVEDNOSTI. Zodpovednosť je cnosť úzko spojená s úsilím robiť veci dobre až do konca.

Čo sa týka cností ako miernosť, skromnosť, priateľstvo a láska k vlasti, ich prežívanie môže byť najintenzívnejšie v citlivých obdobiach okolo trinástich až šestnástich rokov.

Na záver sme si nechali to najdôležitejšie - VIERU. Pevná a živá viera postavená na dobrých základoch je tým najlepším dedičstvom, aké môžu rodičia svojim deťom zanechať. A táto hodnota, tento poklad, sa odovzdáva deťom od narodenia.

Vychovávať (t.j. sprevádzať) deti k cnostiam nie je jednoduché. Najdôležitejší je náš osobný príklad. K tomu sa musíme vybaviť vytrvalosťou, úsilím stať sa lepším, radosťou, láskou, schopnosťou napredovať a snahou hlbšie spoznávať svoje deti. Tak nech nám Pán Boh pomáha!

spracované podľa F. Corominas: *Výchova dnes*
(2013)

Jana Grenčíková

Relikvie sv. Klementa Ochridského v našej farnosti

Vo štvrtok 19. mája, na sviatok Nášho Pána Ježiša Krista, najvyššieho a večného kňaza, zavítala do našej farnosti vzácna návšteva. Duchovný o. Dušan Dúbravický nám priniesol relikviu sv. Klementa Ochridského, žiaka sv. Metoda, pri príležitosti 1100. výročia jeho smrti. Po svätej omši sme si prednáškou s projekciou pripomenuli diela sv. Klimenta a k úcte boli vystavené aj relikvie tohto svätca. Všetci veriaci, ktorí boli v kostole mali možnosť prísť k myrovaniu - pomazaniu olejom.

Kto bol sv. Klement? Čo vieme o jeho živote? Určite ani jeden z nás sme sa o ňom neučili v škole, hoci 23 rokov svojho života sa venoval slovenskému ľudu. Preto si aspoň pár riadkami priblížme stručne jeho životopis.

Sv. Klement Ochridský (zomr. r. 916)

Je to učeník sv. Cyrila a Metoda a patrí medzi spoločníkov sv. Gorazda. Volá sa aj sv. Klement Slovenský. U autorov nachádzame obidve pomenovania. A. Teodorov-Balan a M. Kushev ho v zborníku *Kniga za Kliment Ochridski* volajú ochridským, kým jeho najvýznamnejší životopisec N. L. Tunickij ho volá slovenským (v diele *Sv. Kliment, episkop slovenskij*). Výraz "slovenský" treba brať v starobylom zmysle ako sloviensky.

O živote sv. Klementa sme dobre informovaní, lebo sa zachovali dva staré životopisy: takzvaný väčší a menší. Väčší životopis napísal ochridský arcibiskup Theofylakt (1078-1108) po grécky okolo roku 1100. Z vnútorného rozboru vyplýva, že pritom použil omnoho staršie slovienske *Žitie Klimentovo*, ktoré sa nám však nezachovalo. Asi o 100 rokov neskôr arcibiskup Demetrios Chmatianos urobil z gréckeho životopisu krátky výťah, ktorý bol preložený aj do staroslovienskej a to je tzv. kratší Klementov životopis. Keď tu hovoríme o Klementovi ako o slovenskom svätcovi, nechceme tvrdiť, že bol Slováč, ale robíme to preto, lebo asi 23 rokov života strávil v

apoštolskej práci na Veľkej Morave. Klement (to je asi jeho rehoľné meno na počesť rímskeho pápeža Klementa) pochádzal z najpravdepodobnejšie z Macedónie, z okolia Solúna. Bol Slovan, ako to nasvedčujú výrazy „náš národ, náš jazyk“ v staroslovienskom *Žití Konštantína-Cyrila*, ktorý sa pripisuje práve jemu. Nevedno, ako došlo k tomu, že si ho svätí bratia vzali za učeníka a pomocníka. Možno, že sa s nimi zúčastnil už na misijnom podujatí u

ZO ŽIVOTA SVÄTÝCH

Chazarov, no je isté, že roku 863 prišiel s nimi na Veľkú Moravu a tu ostal až do vyhnaní roku 886. Poznala teda dobre sv. bratov a čoskoro po smrti sv. Cyrila napísal jeho životopis. Či je autorom aj životopisu sv. Metoda, v tom nie sú slávisti jednotní. No ich mienky sa zhodujú v tom, že je aj autorom Pochvalného slova na česť oboch sv. bratov. Klement už v mladosti dostal dobrú výchovu a vzdelanie v niektorej byzantskej škole. Z jeho spisov vidieť, že dobre poznal grécko-byzantskú filozofiu a teológiu. Preto ho jeho životopisec nazýva „veľmi učeným mužom“. Po smrti sv. Metoda, keď Viching a jeho spoločníci napadli cyrilometodských učeníkov, počas dišput

pred kráľom Svätoplukom Klement spolu s Gorazdom bránili svetlú pamiatku svojich učiteľov, svätých bratov. Napr. v VIII. kapitole čítame: „A Metodovi učenici odpovedali prostredníctvom Gorazda a Klementa: Že Metod je ešte živý, my veľmi dobre vieme od Pána hovoriaceho, že kto v neho verí, bude žiť, aj keby zomrel... V čomže hrešíme, keď máme takého učiteľa, ktorý žije v Bohu, ktorý je duchovne s nami a posilňuje nás proti vám...“ No Svätopluk nakoniec rozhodol, že cyrilometodskí učenici (najmä tí, čo prišli z Macedónie), majú opustiť krajinu. Klementov životopis o tom zaznamenáva v XI. kap.: „Aké slovo môže vyjadriť, čo potom urobila zloba, keď dostala moc... Jedných neľudsky mučili, u druhých rozkrádali príbytky, spájajú ziskuchtivosť s bezbožnosťou. Iných nahých vládli po trní, a pritom ľudí starých a takých, ktorí prekročili Dávidove hranice veku.“ (t.j. 70 rokov) Výslovne sa tu potom spomínajú Gorazd, Klement, Vavrinec, Naum a Angelár. Týchto piatich spolu so sv. Cyrilom a Metodom Bulhari uctievali ako svätcov pod titulom „sedmopočetníci“. Ako som spomenul, Svätopluk sa rozhodol vyhnúť cyrilometodských učeníkov. „Klement, vezmúc so sebou Nauma a Angelára, dal sa na cestu k Dunaju... A keď prišli do Belehradu, do mesta najslávnejšieho z tých, čo leží na Dunaji, prišli k vojenskému veliteľovi Boritakanovi. Jemu rozpovedali všetko, čo sa im prihodilo. Z toho si urobil predstavu, že sú to veľkí ľudia a blízki Bohu, a pokladal za nevyhnutné poslať týchto cudzincov bulharskému kniežatu Borisovi, lebo vedel, že Boris túži za takými ľuďmi... Keď prišli k Borisovi, prijal ich s poctami, ako sa patrilo na ctihodných mužov...“ Knieža Boris práve vtedy rozmýšľal, ako uviesť do Bulharska sloviensku kultúru a bohoslužbu. A preto mu vyhnúť cyrilometodskí učenici prišli veľmi vhod. Boris si niektorých ponechal vo svojom sídle Preslave, kým Klementa a iných poslal do Macedónie. Tu sa stal Klement učiteľom ľudu a hlásateľom evanjelia. „Vskutku, navštevujúc všetky kraje, ktoré sme spomenuli (totiž krajinu okolo Ochridského jazera), velehlasne hlásal pohanom Božie spasenie a vôbec všetkým, a viedol rozhovory o spasiteľných Božích prikázaniach a o božských dogmách, a dokazoval, že ako pobožný život bez zdravých

zásad je v skutočnosti mŕtvy, tak aj dogmy bez života neprivádzajú k večnému životu.“ (XVIII. kap.)

Jeho životopis nás potom informuje, že Klement zakladal tak základné, ako aj vyššie školy, hlavne školu pre výchovu kňazov. Životopisec zaznamenal, že tam vchoval 3 500 kňazov. O výchove detí hovorí: „Nikdy sme ho nevideli nečinného. Keď vyučoval deti, jedným ukazoval, ako sa píše písmená, druhým vysvetľoval zmysel napísaného, iným prispôboval ruky na písanie... Inokedy sa oddával modlitbe, a to nielen vo dne, ale aj v noci; alebo sa zaoberal čítaním, alebo písal knihy...“ (XVIII. kap.) Okrem vyučovania v škole Klementov životopisec spomína ešte jednu osvetovú činnosť medzi ľuďmi: sadenie a štepenie ovocných stromov. „Pretože v tom kraji rástli iba divé stromy,... priniesol z Grécka ovocné stromy rôzneho druhu a štepením urobil plodonosnými plané stromy...“ (XXIII. kap.)

Veľký obrat v Klementovom živote nastal roku 893, keď ho cár Simeon ustanovil za veľikého biskupa. Je to kraj okolo rieky Velika na sever od Ochridského jazera. Týmto činom sa Klement stal vôbec prvým slovanským biskupom. Lebo Gorazd, hoci bol sv. Metodum určený za biskupa, bol vysvätený pravdepodobne až roku 898. Odvtedy „starostlivosť o národ učinil pre seba pokrmom a potešením.“ (XXI. kap.) Jeho životopisec takto zhrňa jeho život: „Za vzor života si postavil veľkého Metoda a staral sa a modlil za to, aby sa neodklonil od jeho nasledovania. Jeho život a činnosť postavil za základ svojho osobného konania. Podľa neho starostlivo zobrazoval seba akoby nejaký obraz maliara, skúseného v umení. Ved' on ako nikto iný poznal jeho (t.j. Metodov) život, lebo od mlada ho nasledoval a videl svojimi očami všetky skutky svojho učiteľa.“ (XXIII. kap.)

V Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme sa prechováva jeho relikvia, ktorú daroval tomuto ústavu skopsko-ochridský arcibiskup Macedónskej cirkvi Dositaj.

Sviatok sv. Klementa Ochridského je spolu so sv. Gorazdom a spoločníkmi 27. júla.

krátené, prevzaté

zdroj: www.katolici.szm.com

Nežime v klamstve, ale vo svetle pravdy

Kresťan nekráča „*tmavými cestami*“, lebo tam nie je „*Božia pravda*“. Ale aj ak padne, môže sa spoľahnúť na odpustenie a nežnosť Boha, ktorý ho navracia do života vo „*svetle*“. Priezrační ako Boh a bez hriechu, „*to je kresťanský život*“, hovorí Svätý Otec, ktorý vychádzal z liturgického čítania z prvého Jánovho listu (1 Jn 1,5-2,2). Apoštol v ňom stavia veriacich pred vážnu zodpovednosť, aby nevedli dvojité život so svetlom navonok, no s temnotou v srdci, pretože Boh je výlučne svetlom. „**Ak hovoríme, že sme nezhršili, robíme Boha luhárom**“, cituje pápež František z Jánovho listu a zdôrazňuje večný zápas človeka s hriechom pre dosiahnutie spásy: „*Ak ty hovoríš, že m á š spoločens*

ty spoločens tvo s Pánom, kráčaj vo svetle. Ale dvojité život nie! To nie! Tá lož, ktorú sme si tak veľmi zvykli vídať - aj my jej prepadáme, nie? Hovoriť jedno a robiť druhé? Neustále pokušenie... Vieme, odkiaľ pochádza lož: v Biblii Ježiš nazýva diabla ‚otcom lži‘, luhárom. A preto s toľkou miernosťou, s toľkou pokorou tento starý otec hovorí ‚mladistvej‘ Cirkvi takto: ‚Nebud‘ v klamstve! Máš spoločens tvo s Bohom, kráčaj vo svetle. Konaj skutky svetla, nie hovoriť jedno a konať druhé, nie dvojité život a toto všetko.‘“ „*Deti moje*“ - týmto oslovením začína list sv. Jána a tento vládny úvodný tón, ako hlas starého otca k vnúčatám, nachádza ozvenu v láskavých slovách dnešného evanjelia, kde Ježiš

definuje svoje jarmo ako príjemné a sľubuje odpočinok unaveným a utláčaným. Podobne aj Jánova výzva je, aby sme nehrešili, a ak aj niekto zhršil, nemá klesať na duchu: „*Máme Zástancu, slovo, advokáta, obhajcu u Otca: je ním Ježiš Kristus, spravodlivý. On nás ospravedľňuje, on nám dáva milosť. Niektorí by mal chuť povedať tomuto starému otcovi, ktorý nám dáva tieto rady: ‚Nuž či to nie je odporné, mať hriechy?‘ - ‚Áno, hriech je ohavný! Ale keď si zhršil, pozri, že ťa čakajú, aby ti bolo odpustené!‘ Vždy! Lebo on, Pán, je väčší než naše hriechy.‘*“ A práve toto, uzatvára pápež František „*je Božie milosrdenstvo, Božia veľkosť*“. Vie, že

„*sme ničím*“, že iba „*od neho*“ prichádza sila, a teda nás vždy očakáva: „*Kráčajme vo svetle, lebo Boh je svetlo. Nekráčajme jednou nohou vo svetle a*

druhou vo tme. Nebuďme luhármami. A ďalšia vec: všetci máme hriech. Nik nemôže povedať: ‚Tento je hriešnik, táto je hriešnica, ja som vďaka Bohu, spravodlivý‘. Nie, iba jeden je spravodlivý, ten, ktorý za nás zaplatil. A ak niekto hreší, on nás čaká, odpúšťa nám, lebo je milosrdný a dobre vie, čím sme poznačení, a pamätá, že sme prachom. Nech nám radosť, ktorú dáva toto čítanie, dá pokročiť v jednoduchosti a v priezračnosti kresťanského života, predovšetkým ak sa obrátíme na Pána. S pravdou.‘“

prevzaté z www.radiovaticana.va

ZAUJALO NÁS

Púť do Krakova

V skoré sobotné ráno 14. mája sme my, farníci z Partizánskeho, vyrazili na dlhú cestu až k našim susedom. Napriek tomu, že táto púť bola organizovaná Klubom kresťanských seniorov, v autobuse sa stretli takmer všetky generácie. Naším spoločným cieľom bolo svätou omšou osláviť Božie Milosrdenstvo, ktorého slávnosť si v blízkych dňoch pripomínáme. Preto sme sa vybrali na miesto, ktoré s tým bolo najviac späté. Mesto kráľov, Krakow, je okrem iného známe množstvom svätýň a kostolov. Taktiež sa nám úzko spája s jediným slovanským pápežom Jánom Pavlom II., ktorého prítomnosť a osobnosť je tu obzvlášť citelná. Priamo po príchode sme sa vydali k Bazilike Božieho Milosrdenstva. Cestu nám trochu znepríjemňoval dážď, no ten nás neodradil. Priamo pri vstupe do baziliky sa nachádza aj Brána Božieho Milosrdenstva. Tu sme mali možnosť prijať sviatosť zmierenia a zúčastniť sa aj poľskej sv. omše. Následne nás ešte čakala omša

spoločne s farníkmi z Trenčianskej Teplej. Tú odslúžili obaja naši kňazi v chráme, kde sa nachádza aj relikvia svätej sestry Faustíny. Popoludní sme sa voľnejšie mohli rozhodnúť, či si obzrieme okolie, alebo kúpime nejaký suvení. Viacerí z nás využili možnosť vidieť ohromujúcu panorámu, a tých 315 schodov z widokovej veže. Návštevu Krakova sme zakončili v novopostavenom Sanktuáriu Božieho Milosrdenstva, kde sme sa o tretej hodine pomodlili aj Korunku k Božiemu Milosrdenstvu. V tomto veľkolepom svätostánku nás ohúril najmä interiér plný mozaík z materiálov z celého sveta. Naplnení pokojom z týchto miest sme sa nakoniec vydali na spiatočnú cestu, pri ktorej nás už sprevádzali aj slnečné lúče. Vyhladnuté žalúdky sme zasýtili v kolibe plnej slovenských špecialít neďaleko Trusalovej pri Martine a vo večerných hodinách sme konečne dorazili domov.

Diana

BOLI SME PRI TOM

Kresťanskí seniori na púti v Krakove

Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto na rozhraní apríla a mája usporiadal tri po sebe idúce akcie po tri soboty, 30.4. bežecké preteky, 7.5. stretnutie na Lubianke a vrcholom bol pútnický zájazd v sobotu 14.5.2016 do Sanktuária Božieho milosrdenstva. Je povznášajúce, že sa uskutočnil vo sv. roku milosrdenstva a v predvečer zoslania Ducha Svätého.

Ako bolo naplánované, postupne sme okolo tretej hodiny nastúpili na jednotlivých stanovištiach do autobusu a vydali sme sa s požehnaním od pána kaplána, pod ochranou Matky Božej na cestu, aj keď za stáleho dažďa, ktorý nás sprevádzal po celej ceste do Krakova. To nám ale nebránilo, aby sme sa v autobuse pomodlili a zaspievali. Do Krakova sme dorazili niečo pred deviatou hodinou. O 11.00 hod. sme mali v kaplnke Božieho milosrdenstva sv. omšu spolu s pútnikmi z Trenčianskej Teplej, kde hlavným celebrantom bol pán farár z tejto obce a náš pán kaplán koncelebroval. V tomto prípade sa trochu zopakovala história z minulého roka, keď sme boli na Velehrade a Sv. Hostíne, kde pri sv. omši na Hostíne sme mali sv. omšu tiež s pútnikmi od Trenčína. Aký je ten Pán Boh dobrý. Po sv. omši sme mali možnosť prehliadať si Sanktuárium Božieho milosrdenstva a žasnúť nad toľkou krásou. Obdivovali sme nielen stavbu ako takú, ale aj modliacich sa ľudí ako úžasne

prežívajú svoju vieru. Bolo potešujúce, koľko tam bolo prítomných detí a hlavne na prvom svätom prijímaní. Po krátkej obednej prestávke a nákupe suvenírov sme sa presunuli do Sanktuária Sv. Jána Pavla II. Ak sme sa nadchýnali nad krásou Sanktuária Božieho milosrdenstva, o to viac sme žasli nad týmto dielom. Koľko talentu musel dať Pán Boh ľuďom, ktorí sa podieľali na tomto krásnom diele, bolo a je to niečo úžasné. O 15.00 hod. sme sa v jednej z kaplniek pomodlili korunku Božieho milosrdenstva, po ktorej sme sa plní dojmov zhromaždili pri autobuse. S požehnaním od pána kaplána, ktorý nás počas cesty duchovne sprevádzal, sme sa vydali na spiatočnú cestu domov. Počas cesty naspäť už nepršalo, v autobuse sme si zaspievali, pomodlili sa, obdivovali krásu poľskej a slovenskej prírody, hlavne

keď sme sa zastavili na odpočívadle v Trusalovej pri Turanoch. Vďaka Pánu Bohu a Matke Božej sme sa zdraví a plní dojmov vrátili pred deviatou hodinou domov.

Chcem všetkým pútnikom poďakovať za vytvorenie príjemnej atmosféry počas našej farskej púte, pánu kaplánovi Jožkovi Mikulovi a obom šoférom, ktorí nás bezpečne doviezli domov. Ozaj úprimná vďaka za všetko!

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

BOLI SME PRITOM

Stretnutie na Lubianke

Výbor klubu kresťanských seniorov Partizánske - mesto v rámci programu klubu pripravil pre svojich členov, ich rodinných príslušníkov či priateľov už

stretnutiam na Lubianke vrátia. Chcem na tomto mieste poďakovať všetkým účastníkom za vytvorenie dobrej nálady, vdp. Hlaváčikovi za odslúženie sv. omše, pánu Šarinovi z autoškoly SAŠA za dopravu, ženičkám z Lubianky a manželom Štálnikovcom za vytvorenie výborného prostredia a nášmu nebeskému Otcovi, že nám doprial príjemné jarne počasie.

Stanislav Husár, predseda klubu

ZAŽILI SME

tradičné stretnutie v rekreačnej oblasti Lubianka. Stretnutie sa konalo v sobotu 7.5.2016 a začiatok patril už tradične sv. omši, ktorú celebroval vdp. Miroslav Hlaváčik, pán farár z Hornej Vsi. Všetci prítomní získali hlboký zážitok zo sv. omše. Po sv. omši sa účastníci stretnutia presunuli do prírodnej reštaurácie k manželom Štálnikovcom k spoločnému

posedeniu. Stretnutie sa nieslo v dobrej nálade, ktorej príčinou bol výborný guláš, trochu spevu, dobrej zábavy či vínka. Podľa vyjadrenia účastníkov stretnutia to bolo veľmi vydarené podujatie a radi sa k podobným

Druhý ročník bežeckých pretekov Klubu kresťanských seniorov PE-mesto

Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto za úzkej spolupráce s vedením ZŠ s MŠ na Veľkej okružnej v Partizánskom usporiadal 2. ročník bežeckých pretekov. Štart a cieľ pretekov bol v areáli školy a bežalo sa po nábřeží rieky Nitry smerom k letisku v M. Bieliciach, kde sa pretekári otočili a po rovnakej trase bežali do cieľa. Bežalo sa na 10 km a 4 km, v kategóriách muži aj ženy do 40 rokov, nad 40 rokov a seniори nad 60 rokov. Pretekov sa zúčastnilo 28 pretekárov. Na štarte chýbali iba seniorky nad 60 rokov. Pán Tomáš Podpera z Trenčína v kategórii muži do 40 rokov na 10 km prekonal časom 34:37,36 min čas pána Michala Lajchu z minulého roka (40:08 min.) Pretekom prialo veľmi pekné jarné počasie.

Organizátori odmenili najstaršieho aj najmladšieho pretekára. Organizácia sa oproti minulému roku úrovňou posunula o riadny kus dopredu a je nádejou pre budúcnosť hlavne vďaka P. Tomovi a bratom Benadovcom. Organizátori pretekov ďakujú všetkým sponzorom za finančnú či materiálnu pomoc, čím prispeli k vysokej úrovni pretekov. Treba tiež poďakovať vedeniu školy, mestskej polícii, ale hlavne všetkým pretekárom, ktorí sa pretekov zúčastnili a ukázali svoje majstrovstvo a morálne - vôľové vlastnosti. Športu zdar a dovidenia o rok!

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske-mesto

ZAŽILI SME

Výsledky v jednotlivých kategóriách:

Muži do 40 rokov na 10 km:

1. Tomáš Podpera 34:37,36 min Trenčín
2. Lukáš Pavlíček 40:16,17 min Prievidza
3. Jozef Ligocký 43:35,80 min Topoľčany

Muži do 40 rokov na 4 km:

1. Martin Čepko 17:35,70 min Partizánske
2. Denis a Dominik Šiatický 19:40 min Oslany
3. Timon Školka 20:30,06 min Partizánske

Seniори nad 60 rokov na 10 km:

1. Štefan Svorda 1:01,09 hod. Partizánske

Muži nad 40 rokov na 10 km:

1. Anton Školka 41:51,17 min Partizánske
2. Ľudovít Vlčan 50:07,44 min Partizánske

Ženy do 40 rokov na 10 km:

1. Katarína Balážová 46:05,31 min Brodzany
2. Petra Šlosarová 46:25,95 min Partizánske
3. Simona Gáľisová 50:49,94 min Partizánske

Ženy do 40 rokov na 4 km:

1. Ivana Bitarová 16:37,03 min Partizánske
2. Romana Ondrušová 18:19,10 min Partizánske
3. Nia Vaculčiaková 19:41,09 Malé Uherce

Ženy nad 40 rokov 10 km:

1. Stanislava Šiatinská 54:46,09 min Oslany
2. Iveta Bilická 55:53,92 Topoľčany

Muži nad 40 rokov na 4 km:

1. Milan Baranyj 22:24,03 min Topoľčany

Oddychovať? Až v nebi?

Príjemný vánok sa hrá s mojimi vlasmi, osviežuje slnkom prehriatu tvár a vlny príjemne hojdajú nafukovací čln, v ktorom spokojne ležím a počítam baránky na oblohe. Už som pri tisícpiatom, keď ma z počítania vyruší kamarát: „Jozef, počúvaj, nie je to fajn, byť konečne len tak unášaný vetrom a vlnami, v pohybe, ktorým ťa uspáva sám Boh?“ „Hm, konečne mimo toho blázinca neustálych naháňačiek a pachtení. Vieš, niekedy mám takú chuť to všetko zahodiť a utiecť pred tým obrovským kolosom, čo sa na mňa rúti zo všetkých strán. Keď vidím našu mačku, ako si spokojne spí vyvalená na chodníku pri našom dome, hovorím si, ako si môže len tak žiť, nezodierajúc sa pre nič, nebehajúc stále niekam, nezháňajúc sa za toľkými vecami.“

Občas sa pýtam seba, či to všetko, čo robím, je naozaj také dôležité, aby som tomu obetoval toľko rokov života. Tak bezcenné sa mi vtedy zdajú mnohé veci v mojom živote, ktoré robím. Zisťujem, že množstvo z toho, pre čo žijem, nemá hodnotu, nenapĺňa ma šťastím, iba to stále sľubuje, že niekedy v budúcnosti budem z dosiahnutia tohto cieľa šťastný. Sem-tam nejaký záblesk, to aby som asi tie reťaze neodhodil. Áno, reťaze sú to... Už chápem, prečo niektorí tak utekali kedysi na púšť, rozdali všetok majetok a žili úplne sami. Nechceli celý život premrhať zbytočnými záležitosťami bez hodnoty. A práve tam, v ničote, samote, sami so sebou, v boji so zlom v sebe, v rozhovore s Bohom, nachádzali to, čo malo obrovskú hodnotu, čo bolo pre ich život, šťastie a vnútorný pokoj veľmi dôležité a najpotrebnejšie.

Vieš, niekedy sa mi marí, že všetci - celá spoločnosť, sa necháme s radosťou a s tichým dovolením neustále klamať, že ten hektický život, to, že každú chvíľu niečo robíš, je skutočným životom. Že odísť z toho kolobehu by bola veľká chyba, pretože sme tak dôležití, že bez nás jednoducho všetko padne a tak aj niekto konečne ide niekam si oddychnúť, berie si svoju prácu so sebou v počítači alebo mobile. Ale to je práve chyba, za ktorú už začíname kruto platiť rôznymi civilizačnými chorobami, a čo je najhoršie, rozpadom vzťahov a rodiny...“ – tu

prerušilo moje rozprávanie neďaleké čľupnutie - asi nejaká ryba.

„To máš veľkú pravdu, Jozef,“ poznamenal môj kamarát Fero a pokračoval: „v poslednom čase som si čoraz menej rozumel so svojou ženou a deťmi. Nevedel som, čo sa deje. Až teraz jasnejšie vidím, že som síce zarábal, aby si mohli dovoliť to či ono, ale nestihol som im dať kus seba, kus svojho času a záujmu. „Ahoj. Maj sa!“ letmo vyhrknuté v rýchllosti ponáhľania sa do práce. Myslel som si, že najväčšiu vinu na tom má manželka a deti... Zisťujem ale, že ten, kto má na tom najväčšiu vinu, som ja - zbabelec postaviť sa priamo tvárou v tvár svojmu spôsobu života a povedať si, že to nie je to, čo som naozaj v hĺbke srdca chcel. Koľko takých zbabelcov stretávam - je nás väčšina, len málo z nás pochopí zmysel samoty, zmysel oddychu, správne prežitého s Bohom ruka v ruke. Odpíšeme oddych pre padavky, a seba predpíšeme otrokársky spôsob života - veľmi múdro...“

Ten Fero má poriadnu pravdu, pomyslel som si, veď aj ja mám svoju rodinu a aj tie moje vzťahy nevyzerajú ružovo. Možno pre tú moju prekliatu prácu, na ktorej som už závislý, ma moje deti v poslednom čase začínajú čoraz viac ignorovať, a manželka, hoci je tu so mnou, radšej ide von s niekým iným, ako so mnou, pretože so mnou si už nemá čo povedať. Možno je načase dopriať si čas jednoducho iba byť s druhým človekom vedľa seba - len tak. Len tak sa spolu prejsť, niekam si sadnúť - niekam oproti horám a pozorovať hru svetla a tieňov, hru farieb pri západe slnka. Toľko krás okolo mi prejde každý deň len tak pomedzi prsty, neuvedomujúc si to, zavretý medzi štyrmi stenami vo firme či vo svojej pracovni doma. Bože, veď ja nežijem, ja živorím! Veď to je čistá otrokářina... Kam som sa to dostal? Nie, to musí skončiť! Ale kde dostanem dosť síl, aby som s tým prestal? Bože, pomôž...

„Ešteže nás Boh z tohto bláznovstva zachraňuje chorobami,“ prerušil moje premýšľanie Fero, nepriamo odpovedajúc na otázku v mojom srdci. „Choroba je totiž podľa mňa posledná možnosť, ako môže nadopované telo povedať nášmu pyšnému duchu: Dosť!

Zamysli sa nad sebou! - a my sa musíme zamyslieť, či chceme, či nechceme. V chorobe som vždy svoj život uvidel v inom svetle. Toľko nepotrebných vecí som robil len preto, že som seba samého presvedčil, že je to potrebné, a tak som sa nechal nádherne oklamať. Mnohí už dávno žijeme v klamstve. Oddych je predsa prirodzenou súčasťou života - aj Boh siedmy deň odpočíval. Čo potom my, biedne stvorenia, stворené na jeho obraz. Asi chceme byť lepší ako On. Aké smutné a smiešne..." Narazili sme na piesok - to vlny náš čln odtiahli až na breh. Ešte chvíľu si poležím, vychutnám si ten pokoj v

mojom srdci aj vo vzduchu okolo nás. A potom pôjdem k svojej žene. Áno, zavolám deťom. Musím si nájsť čas. Možno ešte nie je beznádejne neskoro. Možno sa ešte niečo bude dať urobiť s tým, čo som svojou sice veľmi zodpovednou, ale na druhej strane veľmi sebazničujúcou prácou dobabral. Možno sa mi podarí presvedčiť seba samého, že oddych nie je len pre leňochov, že sa v ňom, ak chcem, stretnem s Tebou, Bože, ako spolu so mnou odpočívaš od všetkých svojich diel.

prevzaté
zdroj: misie.sk

Festival Lumen otvorí festivalové leto v Trnave už 3. júna

Už po 24.-krát prídu do historického centra mesta Trnava návštevníci z celého Slovenska a okolitých krajín, aby zažili atmosféru skutočného city music festivalu, ktorý sa tento rok nesie v hesle „enJOY!“.

Festival Lumen sa opäť vráti k osvedčenému konceptu, kedy na Trojičnom námestí budú vystupovať kapely v oba dni - v piatok aj sobotu. Organizátori neuberajú ani na sprievodnom programe, ktorý si návštevníci budú môcť užiť na viacerých miestach v centre Trnavy.

City music festival ponúkne na hlavnom pódiu 8 koncertov, medzi nimi nebudú chýbať viaceré známe mená ako Twelve 24 alebo Good Weather Forecast, ktoré už v minulosti zaujali najmä mladšiu vekovú skupinu návštevníkov festivalu.

Daniel Levi pochádza z Estónska a na Festivale Lumen bude účinkovať so svojou kapelou prvýkrát. Štýl jeho hudby inklinuje k rocku a jeho repertoár je precízne vystavaný na veľké koncerty. Nemeckú formáciu Warum Lila tvoria štyria mladíci vo veku len niečo po dvadsiatke, napriek tomu majú za sebou vyše 300 koncertov, spoluprácu s Jennifer Rostock a Switchfoot a vydaný debutový album, na ktorom

pracovali dva roky.

Program na hlavnom pódiu doplnia aj ďalšie kapely, organizátori ich budú postupne zverejňovať na svojom webe fln.sk alebo na Facebook stránke Festival Lumen.

V spolplatnenej XL zóne sa návštevníci festivalu môžu tešiť na improvizované zoskupenie 3T, ktoré už netreba predstavovať a rovnako úspešnú talkshow ČEKY POINT, do ktorej si Marián Čekovský pozýva svojich hostí. Súčasťou programu zdarma bude aj farár zo Žakoviec - Marián Kuffa, ktorý sa aktívne venuje ľuďom na okraji spoločnosti.

Neoddeliteľnou súčasťou Festivalu Lumen sú aj workshopy a prednášky na rôzne témy. Novinkou tohto ročníka je, že vstup na jednotlivé workshopy a prednášky nebude spolplatnený, takže budú prístupné pre všetkých návštevníkov.

24. ročník Festivalu Lumen sa uskutoční 3. a 4. júna 2016 na Trojičnom námestí a ďalších miestach v Trnave. Organizátori priebežne zverejňujú novinky a program na webstránke fln.sk alebo Facebook stránke Festival Lumen.

prevzaté z www.modlitba.sk

Desatoro kresťanských prázdnin

1. Keď cestuješ, rozlúč sa s rodičmi a známymi, ale nie s Nebeským Otcom.
2. Nezabudni si nabaliť dôležité veci, doklady, obväz, ale aj duchovnú knihu, Sv. písmo.
3. Vezmi si také topánky, ktoré by ťa v nedeľu priviedli do kostola.
4. Chodiac po horách i dolinách, mestách i dedinkách nestráť cestu k Bohu.
5. Na turistike pomôže pri zablúdení kompas. Pri „poblúdení“ určite pomôže modlitba.
6. Dbaj o žalúdok, ale súčasne aj o dušu, aby neboli hladné.
7. Nos proti slnku okuliare tak, aby ti neclonili pri pohľade na Boha.
8. Nemaj smeti v batožine, ale ani v duši.
9. Rozdávaj okolo seba úsmev a radosť namiesto hrešenia a hundrania.
10. Z prázdnin sa vráť oddýchnutý, zdravý a lepší! 😊

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydání časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.